

med, at man vil skaffe flere Smaabrug til Veje — jeg ser jo nok, at for de Udstykninger, som foretages i Henhold til Husmandslovene, skal denne Afgift ikke svares, men der bliver jo ogsaa foretaget andre Udstykninger —, kan tænke paa at lægge yderligere Udgifter paa og dermed ogsaa Hindringer i Vejen for denne Udstykning.

Jeg antager, at dette Lovforslag bliver henvist til et Udvalg, og i hvert Fald vil jeg i meget høj Grad være med til at forhøje Værdigrænsen, som er sat ved 300 Kr., thi disse 300 Kr. betyder jo intet i Forhold til, hvad saadanne smaa Parceller i det hele koster, hvad ogsaa det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen var inde paa. Naar man foretager en Udstykning omkring Stationsbyerne og Købstæderne, vil den udstykkede Parcel altid overstige en Værdi af 300 Kr. Jeg finder ikke Anledning til at gaa ind paa de enkelte Paragraffer, thi jeg synes ikke, at de er Hovedsagen; Hovedsagen er for mig, om Forslaget i det hele er rigtigt, og om der er Begrundelse for netop paa dette Tidspunkt at vedtage det.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Det ærede Medlem Hr. Pinholt udtalte, at han ikke var klar over, hvorfor denne Afgiftspligt ikke skulde omfatte Staden København. Jeg skal heraf tage Anledning til at oplyse, hvad jeg ser er glemt i Bemærkningerne til Lovforslaget, at Grunden til denne Undtagelse er, at Staden København har sit eget Matrikulsvæsen, og der er derfor ingen Anledning til kræve nogen Afgift til Statens Matrikulsvæsen.

Hvad angaar de Indvendinger, der blev fremsat af det ærede Medlem Hans Rasmussen, skal jeg indskrænke mig til at udtale, at det dog forekommer mig rimeligt, at det, naar der sker Udstykninger, foranlediget af private og udelukkende til private Interessers Fremme, men hvorved man paafører Statskassen en Udgift, da maa blive de paagældende private Interesser, som betaler dette forholdsviis ringe Vederlag for Arbejdets Udførelse. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at naar det drejer sig om Varetagelse af offentlige Interesser, bør Udgiften være de private uvedkommende, men dette mener jeg ogsaa i Fremtiden vil blive Tilfældet, selv om dette Lovforslag vedtages, thi Omkostningerne ved den Del af Matrikulkontorets Virksomhed, der varetager disse offentlige Interesser, vil fremdeles blive baaret af Statskassen.

Naar det ærede Medlem udtalte, at den Omstændighed, at der i Forvejen var Skat paa Omsætningen, ikke kunde bruges som Begrundelse for, at der nu paalagdes en yderligere Skat, forekommer det mig dog, at det ærede Medlem her bruger Betegnelsen „Skat“ i to forskellige Betydninger. Det foreliggende Lovforslag er ikke et nyt Skattelovforslag, som det ærede Medlem udtalte, det drejer sig ikke om en Skat paa Befolkningen, det drejer sig om et Vederlag for et af Staten udført Arbejde, det er, hvis man kan tale derom, det modsatte af et Skatteforslag, det er maaske ikke saa heldigt et Udtryk, eller en Antiskattelov. Ved den nuværende Ordning er det Skatteyderne, som betaler de Udstykningsarbejder, der udføres for enkelte private, men ved denne Lov vil man fritage Skatteyderne i Almindelighed for at betale denne Udgift og lade dem, der nyder godt af Arbejdet, betale for Arbejdets Udførelse.

Det ærede Medlem kunde anerkende, at Husmandshjem, der oprettedes af Staten eller med Støtte fra Statens Side, fritoges for Afgiften; men det ærede Medlem kom saa ind paa, at det ogsaa kunde være rigtigt at gaa til Fritagelse, naar der var Tale om at opføre Arbejderboliger. Jeg forstaar meget godt denne Sammenligning og anerkender ogsaa, at rent teoretisk kan der være Grund til at drage en saadan Sammenligning, men hvis man nærmere vil undersøge Spørgsmaalet, tror jeg, man vil indse, at en saadan Ordning vil være uigennemførlig i Praksis. Hvad vil det nemlig sige, at der opføres en „Arbejderbolig“? Ja, hvis det var saaledes, at man opførte Arbejderboliger med Statsstøtte paa lignende Maade som Husmandshjem, tror jeg, det lod sig gøre at gennemføre en Undtagelse, men er der Tale om rent privat Udstykning, vil Spørgsmaalet blive, hvorvidt den paagældende Køber er Arbejder eller ikke, og allerede der opstaar der en Vanskelighed for Matrikulkontoret. Arbejdere er jo ikke Mennesker, der er skarpt adskilt fra alle andre Mennesker i Samfundet. Dertil kommer, at en hel Mængde andre Mennesker end dem, der betegnes ved Navnet Arbejdere, køber lige saa smaa Parcelstykker og opfører lige saa smaa Huse derpaa, og jeg ser ikke, hvorfor ikke ogsaa de skulde have den samme Begunstigelse. Vil man ind paa en saadan Fritagelse for Afgiften, er der ingen anden Vej at gaa, naar man vil fæstne det i en Lov og paalægge Administrationen at gennemføre det, end at sige: Udstykninger under en vis Værdi skal være